
ROZMIETAĆ SIĘ (2) *vb pf*

o oraz e jasne.

fut 3 sg rozmiecie się (1). ◇ praet 1 sg -m rozmietał się (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (te same przykłady) s.v. rozmieść.

Rozgniewać się (2) :

rozmietać się na kogo (1): Egone debacchatus sum in te an tu in me, Yzalim fie ya ná cię różmietak [!] czyly ty ná mię. Mącz [100]d.

Zwrot: »rozmietać się od gniewu« (1): Stomachosus, Gniewliwy/ niecierpliwy/ łatwo fie rozmiecie od gniewu. Mącz 420b.

Synonimy: rozboleć się, rozgniewać się, rozgorzlić się, rozjątrzyć się, rozjeść się, rozrzewnić się, rozsrożyć się.

Formacje współrdzenne cf MIOTAĆ.